

Els Vells Amants

Joan Manuel Serrat

Els seus cabells el temps ha tornat blancs.
Les seves mans, nervioses i arrugades.
Els seus cabells el temps ha tornat blancs,
i un xic més trista la seva mirada.

S'estimen com jo voldria ser estimat,
(si els costums que segueixo ho permeten).
S'estimen com jo voldria ser estimat,
quan la esperança comenci a estar seca.

I s'agafen les mans,
els vells amants.
I recorden, com ahir,
les flors que van collir.

I s'agafen les mans
els vells amants.
Es miren i ho saben tot,
no els cal dir res, cap mot.

On els vells viuen es va aturar el temps,
amb el retrat que a la pared penja.
On els vells viuen es va aturar el temps,
després que es varem casar aquell diumenge.

La ràdio antiga i el rellotge gran
i el cobretaula carregat de randes.
La ràdio antiga i el rellotge gran,
que encara sona d'hora en hora amb mandra.

I s'agafen les mans,
els vells amants.
I es bressolen cada nit
com dos infants petits.

I s'agafen les mans
els vells amants.
I es pregunten: «Estàs bé?
Avui no et fa mal res...?»

I per Sant Jordi ell li compra una rosa,
embolicada amb paper de plata.
I per Sant Jordi ell li compra una rosa,
mai no ha oblidat aquesta data...

I pels carrers s'han perdut els amants.
No tenen por, no tenen pressa.
I pels carrers s'han perdut els amants,
amb una flor i la seva tendressa...